

Венета. Правъ си, вуйчо. Ти се грижишъ премного за мене и за детето ми. Но ти се грижишъ по своему. Ето, ти не можешъ да разберешъ живота на Христа. Защо този способенъ, уменъ, даровитъ момъкъ се отрича отъ бждеше, богатство и слава, за да живѣе най-сиромашки, най-отрудено, недохраненъ, недооблѣченъ... Той има други грижи, вуйчо, не за себе си, не за свое лично добро, а за доброто на народа. Докога ние българитѣ ще караме това тегло? Отъ добро ли сме оставили дома си и роднитѣ огнища, за да дойдемъ тукъ, въ чужда прокуда..,

Владиката. Такъвъ мъжъ не е за женене. Главата му не стои яко на раменетѣ му. Или искашъ за втори пжтъ да станешъ вдовица?

Венета. А кой ще се грижи за него, немилъ и недрагъ? Кой ще го посрещне съ блага дума, следъ тежкитѣ грижи и ядовитѣ? Не е ли и той човѣкъ, нѣма ли и той право да обича и да го обичать? Азъ съмъ готова на всичко за него! И гладна да стоя, и дрехитѣ на другаритѣ му да пера, и да прося по улицата за него. Азъ го обичамъ, вуйчо...

Владиката (изглежда я поразенъ, поклаща глава). Добре де, добре, разбрахъ го вече.

Венета. Давашъ ли дума?

Владиката (кимва съ глава, протѣга ржка). Добре.

Венета (цѣлува дѣсницата му). Благодаря, благодаря. (Владиката излиза. Венета улавя съ две ржце широката си копринена пола, завъртва се около себе си. После плѣсва съ ржце, закрива съ длани пламналитѣ бузи). Колко съмъ щастлива!

(Навнънъ се чува глъчка, тя изтичва къмъ дѣсно, отваря широко вратитѣ на трапезарията, изтичва къмъ дѣното на сцената, отваря вратитѣ на работната, връща се, оглежда се за мигъ въ едно голѣмо огледало, поправа прическата си, после се спуща къмъ гоститѣ, които идатъ отлѣво, презъ широкия вестибюль).

Венета (посрѣщайки първитѣ гости). Добре дошли! Заповѣдайте! (Влизатъ нотабили съ женитѣ и дъщеритѣ си).

Една отъ женитѣ. Много си хубава тази вечеръ, Венетке... Хеле пъкъ съ това цвѣте въ коситѣ! Приличашъ ми на петнайсетгодишно девойче... Ами какво чуваме, а, шушука се нѣщо? (Оглежда се и прибавя низко). Годержъ, а?

Венета (щастливо усмихната). Ами... Годержъ. То не се знае още нищо.

(Идатъ постоянно гости, глъчъ, веселие, възклицания. Влизатъ Бакалоглу и Костичъ, веднага следъ тѣхъ и Дончевъ, съ голѣмъ букетъ).

Бакалоглу. Добъръ ви вечеръ, кириоларъ! Добъръ ти вечеръ, Венетке! Кжде е агия деспоти? То ксевро,² це довечера се става нѣсто?

Костичъ. (почесва смутено главата си). Вотъ какая пленителная домакия!

¹ агия деспоти = благочестивия владика,

² То ксевро = знамъ.